

sal derrotxe en galas, vestits, lunchs espléndits, teatres, cafés, tertulias etc. etc. al mateix temps que disposan d' un capital de vuyt, nou, deu, vint millions que en son temps sols eran uns quants milers de duros.

Veurian que 'n la classe mitja, tothom beu y menja be, vesteix millor, 's compra bonas casas, se fa grandiosos establiments y predica sempiternament ab veu mónotona que no fa res, que no guanya res, que 's mor de gana.

Pasem dirian á visitar la classe pobre, la treballadora. Aquí 's farian llenguas de sa incesanta cridoria y son continuat clamor per no guanyarse la mes miserable existencia, mirant assombrats com la gent que antiguament vivia sols d' un pá mes fort que las pedras y una mica d' escudella semi-aigua clara avuy menja bona olla y algún tallet, tragueija de valent y vesteix millor que las antigas senyoras de l' alta classe; quedantli encar algún cuartet per resar de 'n quant en quant alguna oració fúnebre en desinvolta taberna y freqüentar mes ó menos los teatres y cafés.

Tot aixó passa. Y no obstant tothom se queixa, y 's queixará. Y 's queixará no per necessitat, sino per costum. Perque las aspiracions del home son indefinidas, com mes te, mes vol y mes desitja.

La set de diner y de benestar te son origen en la naturalesa intrínseca del individuo racional y aquest la guarda y la conserva intacta. Per aixó crida y cridarà continuament y en escala comparativa contra lo perentoria que n' es la situació sempre present, sens fer recordansa de qu' en llunyanas épocas la europa moralment dita no existía, com no existían la riquesa, bons menjars ni bons vestits ni altre clase de diversions que las purament patriarcals; mentres que avuy tot aixó existeix, y no solsament la europa, sino una supra-europa completament lliure y civilisada.

CONFORTATIU

L' AFRAN DE LLAFRANCH

(A ma apreciada germana na D. P.)

M' ho deya 'l cor, Dolors, qu' erats valenta com es valent ton nom.

Contra la llengua, la Castella atempta y tu, com fa tothom qu' estima á Catalunya, nostra terra també has alsat la veu y aixis com *platja*, y ona están en guerra la vol també 'l cor teu.

Ja tenim en la lluyta braus capadillas que senten butí 'l cor.

Com son de Catalunya bonas fillas tambe y senten amor.

Son aquestos els cors de las donzellas que la pátria reclam'

Qu' aixis com nostres camps crían rosellas de fillas vol un ram

Y tu, qu' ets la mes bona, pren las nenas de l' afran de Llafranch

y fes filtrar á dintre de sas venas la catalana sanch.

No vulgas, no, jamay, la llengua estranya. Catalunya, ja 'n té.

Si Castella, se trova dins d' Espanya los catalans també.

Y com som tant com ells. y hasta ab ventatja ¡au! femlos ben enllá.

Que l' Ebre ja es bon mar, té bona platja la pátria, es cap ensá.

CLAR Y NET.

NO TE PERDÓ

Avora 'l peu
d' una grant creu
nos jurárem amor grant
D' allavors
nostres cors
s' anáren sempre estimant
com rosella
pura y vella
que lo raig del sol va obrint.
nostres bocas
com dos rocas
ne seguían dols instint
S' ajudaban
y esclataban
des d' el fons de nostre cor,
dolsos besos
com los resos
qu' allunyan tot lo dolor
Mes !Ay! un dia